

forstaaet her. Der er jo adskillige Familier, der ikke har fremmed Hjælp mere end to Dage om Aaret, ved de store Hovedrengøringer. Hvis vi regner med 300 Arbejdsdage for en saadan enkelt Rengøringskone, vil hun i disse 300 Dage kunne virke hos 150 forskellige Familier, og hver af disse skal have hende forsikret for 6 Kr., d. v. s., at Selskaberne opkræver en Præmie for denne Rengøringskone paa 900 Kr. om Aaret. Og saa er Stillingen i Kraft af den Maade, hvorpaa Loven administreres af Arbejderforsikrings-Raadet, den, at hun skal brække baade Arme og Ben og Rygraden med omtrent, for at der overhovedet kan blive udbetalt hende en nogenlunde rimelig Understøttelse; hun skal da miste den ene Arm for at faa omtrent det Beløb, hun koster de paagældende forsikringspligtige. Man kan sige, at det er at stille Sagen paa Spidsen, men dette er nødvendigt for at vise, hvor urimelig den hele Ordning er; og det er blot, fordi vi har ladet de private Forsikrings-selskaber have Haands- og Halsret over hele dette Spørgsmaal.

Jeg sagde, at disse Forsikrings-selskaber klarer sig nok økonomisk, og jeg støtter mig til de Oplysninger, Hr. Zeuthen har fremsat offentlig. I 1917—18 blev der betalt 65 000 Kr. i Præmie af Husholdninger, der kun havde løs Medhjælp, og der indtraf kun Skader til et Beløb af 6 500 Kr., altsaa $\frac{1}{10}$ af det, Selskaberne indkasserede i Præmie. For Tjenestepige-forsikring androg Præmiebeløbet 300 000 Kr. og Skaderne godt 55 000 Kr., altsaa ikke engang $\frac{1}{5}$. Endvidere udgjorde for Handels- og Kontorvirksomhed, hvor det drejer sig om $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, Præmien flere Gange Erstatningssummen. Men mest urimeligt bliver selvfølgelig Forholdet, som jeg allerede har nævnt med Hensyn til de som Regel daarligst stillede Folk, som faar Forsikringspligt, fordi de har Hjælp til Rengøring et Par Dage om Aaret eller saa — at man for en saadan Forsikring skal betale mindst 6 Kr., er jo en fuldkommen Meningsløshed.

I Sverige har man indført den Rigsforsikring, som vi Socialdemokrater Gang paa Gang har krævet gennemført. Der klarer man hele dette Spørgsmaal om Tjenestepigeforsikring og Forsikring af løs Medhjælp paa en saare nem Maade. Man tager ganske simpelt Mandtalslisterne hvert Aar og ser efter paa dem, i hvilke Husholdninger der findes en eller flere Husassistenter; det opnoteres for den paagældende Husbonds Vedkommende, og saa skriver

man paa hans Skatteseddel 2 Kr. 10 Øre i Præmie for hver Husassistent. Men her i Landet, hvor vi har Kræfternes frie Spil gennem de private Forsikringsselskaber, skal man af med mindst 10 Kr. for at faa en Tjenestepige forsikret. Hvis det blev til Tjenestepigernes specielle Gavn, var det sin Sag, men det gør det slet ikke — det har jeg allerede tydeliggjort — med de ringe Erstatningsbeløb, der ydes, naar der sker noget.

Hr. Zeuthen angriber Selskabernes dyre Administration. I Finansaaret 1917—18, det første Aar, hvori Loven af 1916 var i Kraft, havde samtlige Forsikringsselskaber en Præmieindtægt af $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og af disse $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. gik kun godt 68 pCt. til tilskadekomne, til Lægeerklæringer m. v.; Selskaberne beholdt altsaa selv over 30 pCt.; og for forsikrede Arbejdere udenfor Landbruget og en Del andre Fag, for hvilke der ikke foreligger Oplysninger om Arbejdetallet, udgjorde Administrationsomkostningerne $3\frac{1}{2}$ Kr. pr. forsikret. Og Forhøjelsen af Erstatningerne, som vi vedtog i 1919, har langt fra bragt den Nedgang i Administrationsudgifterne, som burde have været Følgen. Navnlige fremhæver Zeuthen, at Aktieselskabernes Administration var dyr. I de 3 Aktieselskaber med de fleste Forsikringer medgik 45 pCt. af Præmieindtægten til Administration og Fortjeneste, og i de 12 Aktieselskaber med mindre Lovportefeuille, i det væsentlige Forsikringsforbundets Medlemmer, medgik 65 pCt. til Administration og Fortjeneste. Med andre Ord, nogle Selskaber beholdt omtrent lige saa meget, som de gav ud, og andre havde 200 pCt. Bruttoavance paa den Ydelse, de leverede. I de gensidige Forsikringsselskaber var Forholdet betydeligt gunstigere; de 3 største beholdt dog selv kun 18 pCt. af Præmiebeløbet. At her er noget, som er ravruskende forkert, tror jeg, den højtærede Minister vil give mig Ret i, og jeg paakræver hans Bistand til, at vi, Rigsdagen og Regeringen i Forening, kan faa rettet dette urimelige Forhold. Zeuthen nævner for øvrigt til Sammenligning Omkostningerne indenfor et Par andre Grene af den sociale Administration, med Hensyn til hvilke han med Rette fremhæver, at man skulde synes, at Arbejdet dér maatte være forholdsvis langt større, da Pengene baade gaar ind og udbetales i langt mindre Portioner end i Ulykkesforsikringen. I Sygekasserne var i 1919 den gennemsnitlige Administrationsudgift pr. Medlem 1 Kr. 61 Ø. eller knapt 10 pCt. For Arbejdsledskassernes Vedkommende, der i de